

Theater-related illustrations: a smiling mask, a frowning mask, two more smiling masks, a girl on a ladder, a girl with a sword, and a girl with a staff. The text "TRAGÉDIE NA JEVIŠTI" is written in a large, white, serif font, with the illustrations integrated into the letters.

TRAGÉDIE
NA
JEVIŠTI

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Tragédie na jevišti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová

Tragédie na jevišti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBIN STEVENSOVA

FRAGMENT

Mému otci.
Díky, že jsi na mě tak pyšný.

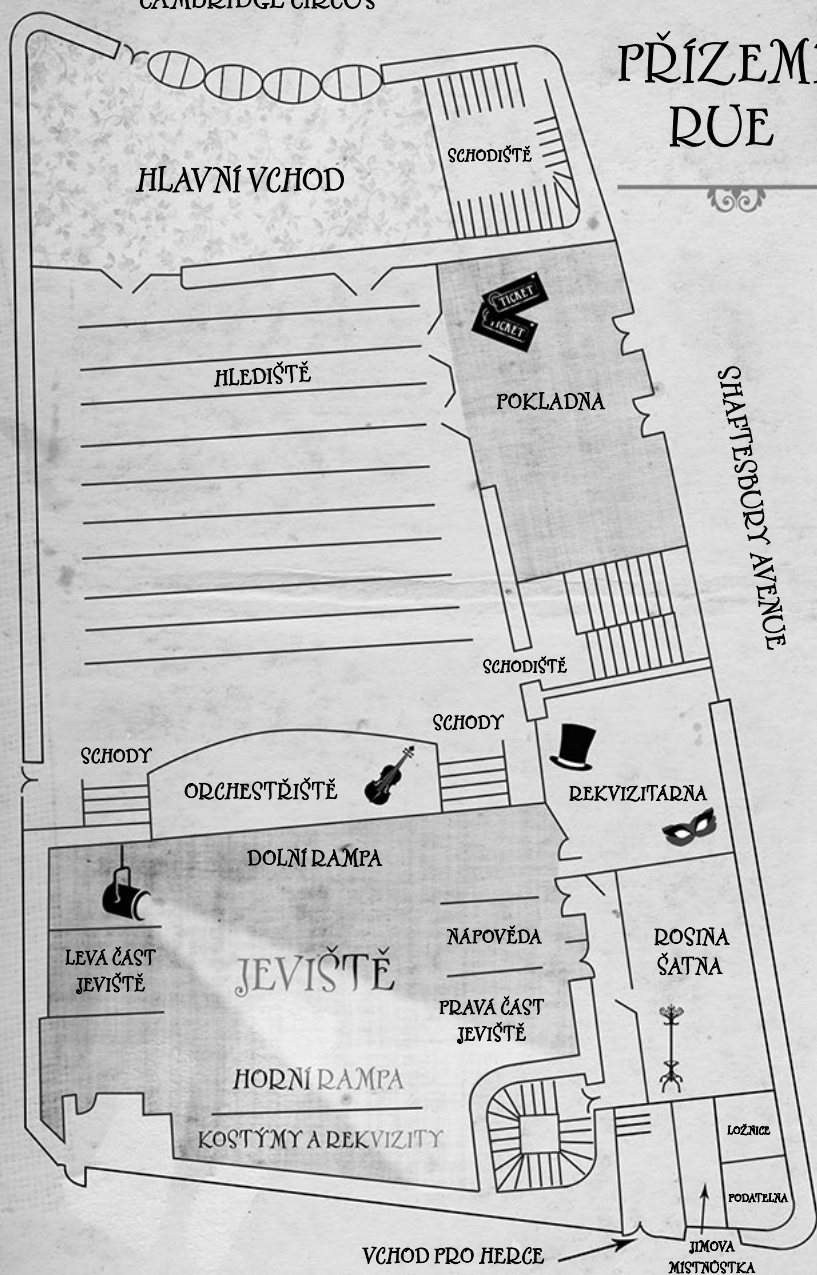
je přesný popis případu vraždy
Romea a Julie, kterou vyšetřoval
detektivní klub Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(místopředsedkyně a tajemnice), 14 let.

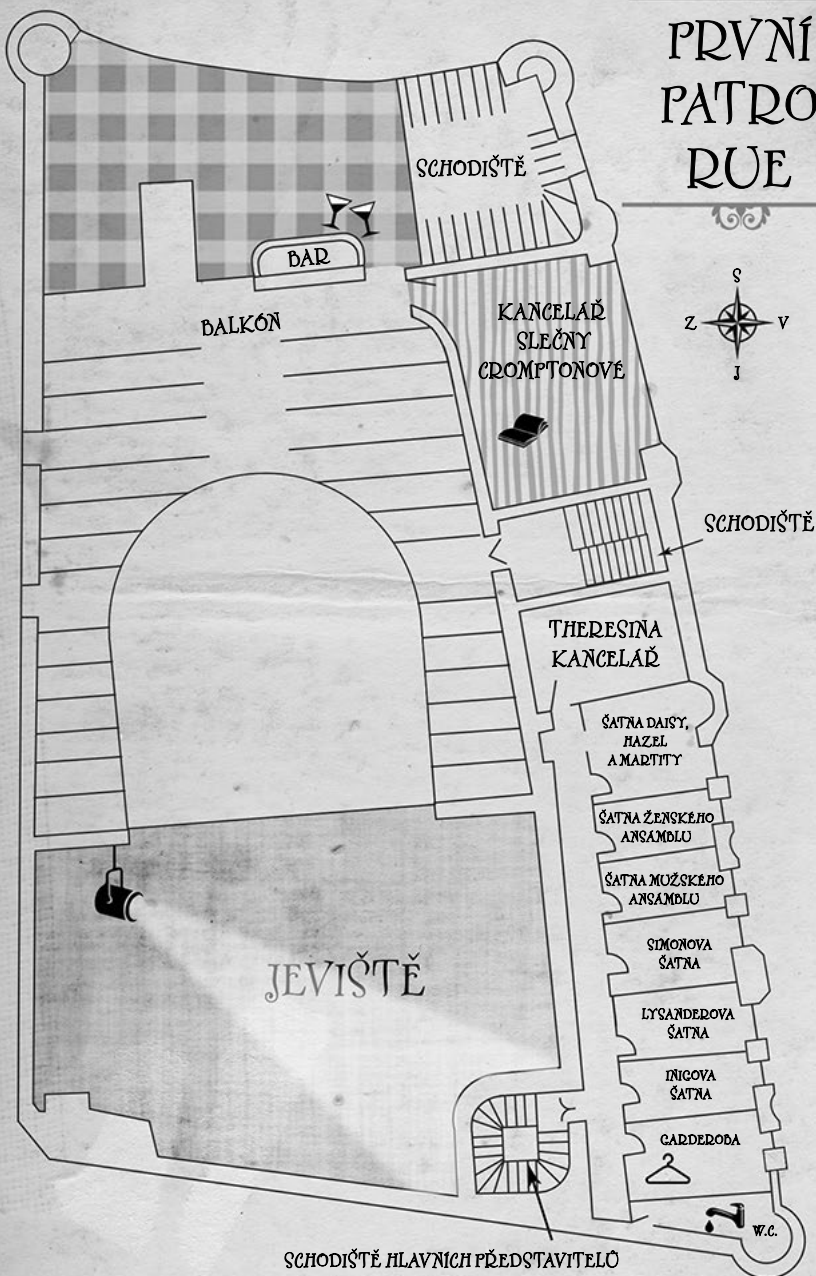
První zápis v neděli 24. května 1936.

CAMBRIDGE CIRCUS

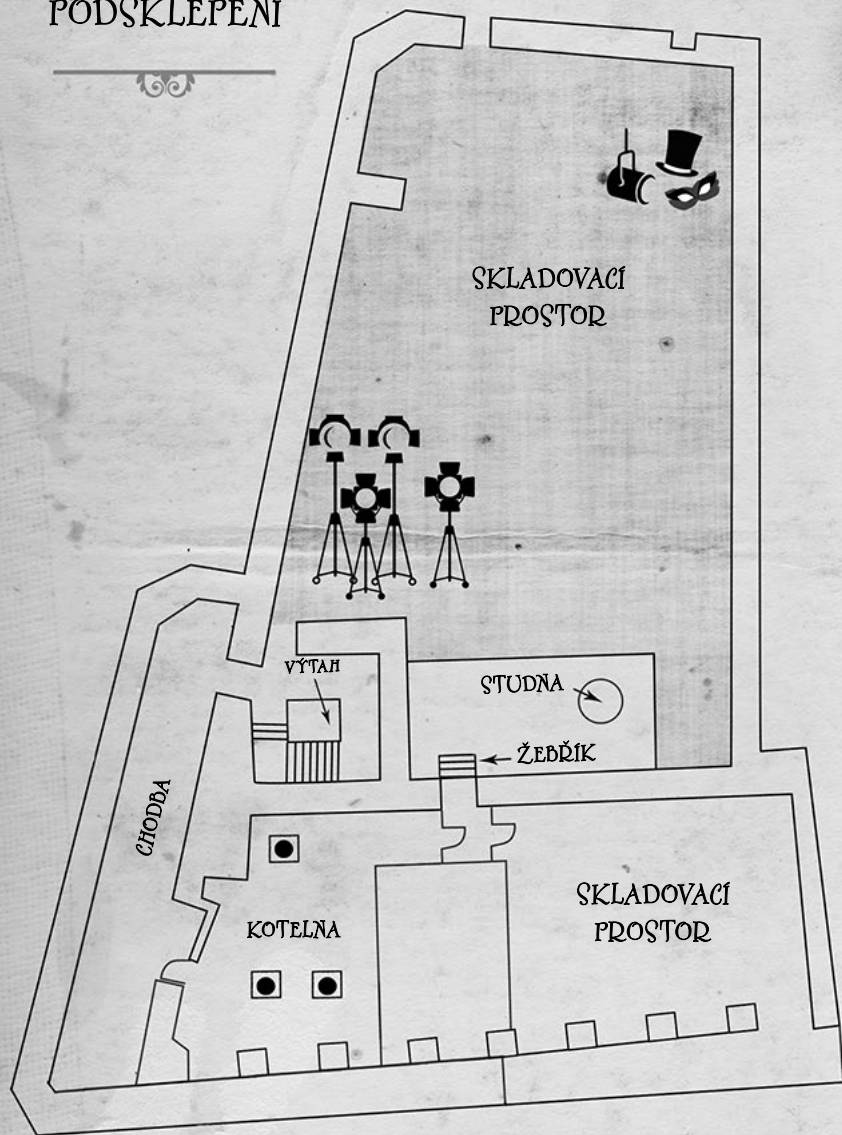
PRÍZEMÍ
RUE

PRVNÍ PATRO RUE

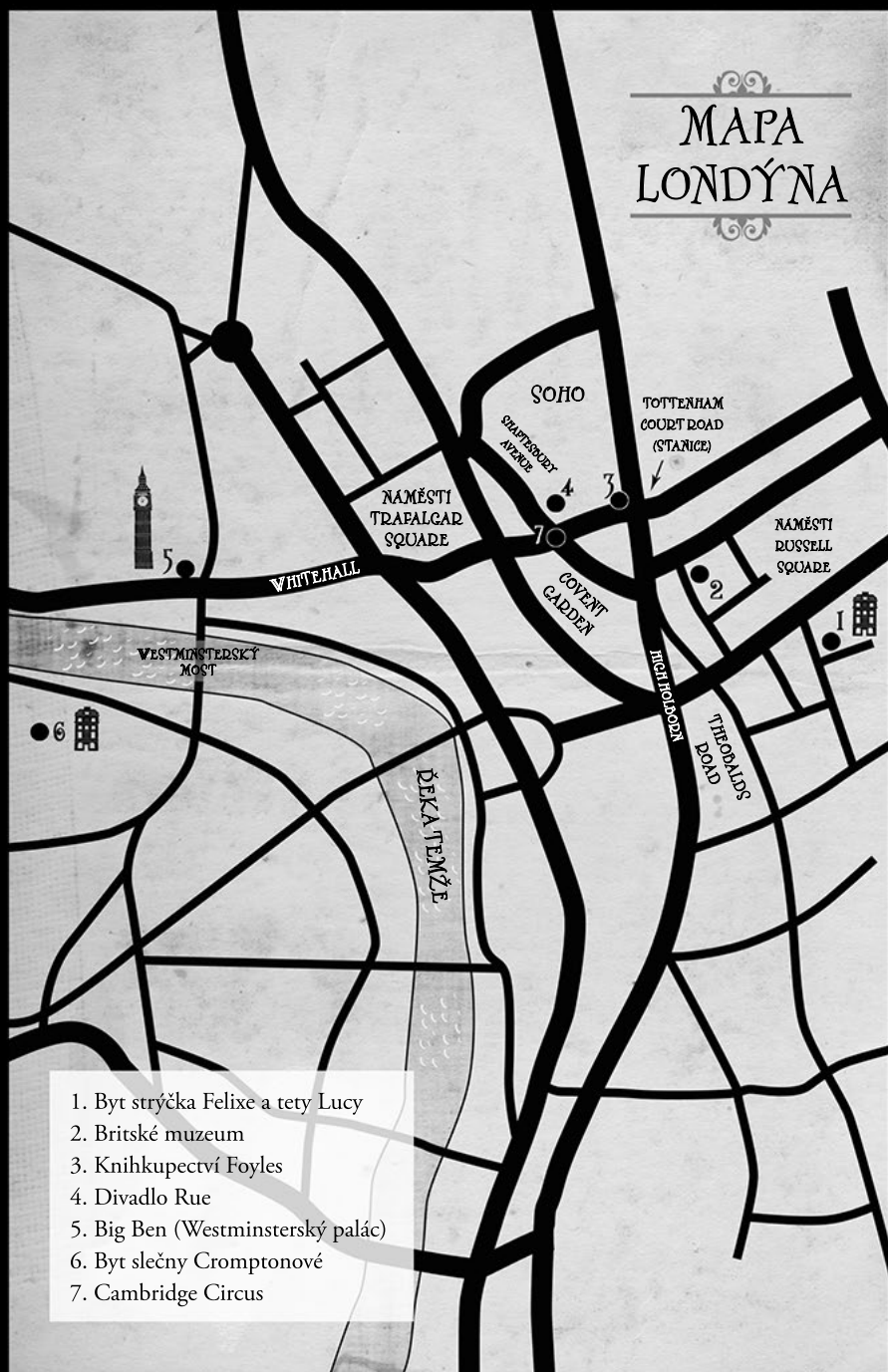

PODSKLEPENÍ

● Kotle

MAPA LONDÝNA

1. Byt strýčka Felixe a tety Lucy
2. Britské muzeum
3. Knihkupectví Foyles
4. Divadlo Rue
5. Big Ben (Westminsterský palác)
6. Byt slečny Cromptonové
7. Cambridge Circus

SEZNAM POSTAV

DIVADLO RUE

Frances Cromptonová – *majitelka Rue*

Theresa Johnsonová – *inspicientka Rue*

Inigo Leontes – *režisér v Rue a herec, hraje mnicha Vavřince*

Rose Treeová – *herečka, hraje Julii*

Lysander Tollington – *herec, hraje Romea*

Simon Carver – *herec, hraje Merkucia*

Martita Torrera – *herečka, hraje Juliinu chůvu*

Daisy Wellsová – *herečka, hraje Rosalinu a Parisova
poslůčka, předsedkyně detektivního klubu*

Hazel Wongová – *herečka, hraje Kastróla, místopředsed-
kyně a tajemnice detektivního klubu*

Annie Joyová – *garderobiérka*

Jim Cotter – *vrátný*

DOMÁCNOST STRÝČKA FELIXE

Felix Mountfitchet – *Daisyin strýček*

Lucy Mountfitchetová – *Daisyina teta*

Bridget O'Connellová – *Felixova a Lucyina služebná*

ČÁST PRVNÍ

JEŠTĚ ŽALOSTNĚJŠÍ
PŘÍBĚH

1

Jmenuju se Hazel Wongová a jsem detektiv.

Když jsme s Daisy poprvé začaly vyšetřovat, jednoduše se nezdálo možné, že by někdo jako já vůbec *dokázal* vyřešit nějakou záhadu. Ale teď si svůj život nedokážu představit bez Daisy Wellsové a detektivního klubu, bez podivných událostí, hrozného nebezpečí a strašných, mrazivých překvapení. V pokročilém stadiu případu pokaždé nastane chvíle, kdy si pomyslím, že další záhadu už odhalit nechci. Přesto, jakmile pomine několik měsíců bez vraždy, krádeže nebo únosu, začnu si připadat, jako by mi něco scházelo.

I na poměry detektivního klubu však právě prožíváme ty nejvíc vzrušující týdny. Jsme řádnými členkami skutečného divadelního spolku, a tudíž ještě blíž tomu stát se dospělými – a opět jsme se ocitly tváří v tvář hrůznému a šokujícímu zločinu. Připadám si

skoro jako jedna z hrdinek Daisyiných mysteriózních románů.

Knižní hrdinka by na nose samozřejmě neměla pupínek, neměla by tak v oblíbě dorty (tenhle rozdíl mi až tolik nevádí: spousta knižních hrdinek podle mě dostatečně nejí) a neměla by problém si zapamatovat svou repliku. Všechny tyto tři požadavky nesplňuju, a dokonce i Daisy, se svou bezchybnou pletí a zápalem pro drama, zbožňuje dorty. Takže je jasné, že jsme z masa a kostí a opravdu čelíme našemu *sedmému* případu vraždy. Pamatuju si ty časy, kdy jsem byla překvapená, že jsme se vůbec dostaly k třetímu.

Měla bych vysvětlit, jak se vůbec stalo, že zatímco sedíme v zaprášeném hledišti divadla Rue, kde to voní po líčidlech, na jevišti podupává robustní policista v modré čepici a křičí na nás, abychom *zůstali sedět na místech a nikam nechodili*.

Ovšem že ten policista je dnes tady, stejně jako my, kvůli té mrtvole – což se nepíše zrovna snadno. Mrtvá těla jsou pokaždé otravná. Z toho všeho, co s Daisy děláme, jsou pro mě mrtvá těla nejmíň oblíbená. Když tohle řeknu, Daisy se mnou občas ztratí trpělivost. Ale přece jenom jsem ráda, že mě znepokojují. Nebyla bych tak dobrý detektiv, kdybych se přestala zajímat o oběti. Na vraždách *záleží* a to, že nás trápí, nám pomáhá vyřešit každý případ.

Ale tahle záhada pořádně začala už před několika týdny, s Daisyinou tetou Lucy a strýčkem Felixem. To oni jsou důvodem, proč jsme v Rue, a je komické, že nás sem poslali, abychom se držely *pryč* od detektivních průšvihů.

„Ou,“ pronesla Daisy přidušeně z místa vedle mě. „Strýček Felix asi *nebude* mít radost, co? Měly jsme tady být v bezpečí před zločinem! To má za to, že s námi jedná jako s dětmi.“

Takže ji napadá totéž co mě, jako obvykle.

Zatímco čekáme, než ten policista přestane pochodovat kolem a rozhodne, co se bude dít dál, vysvětlím všechny kroky, které vedly k okamžiku, kdy detektivní klub narazil na svou sedmou záhadnou vraždu.

2

Daisy a já možná vypadáme jako školačky, ale do školy jsme v poslední době moc nechodily. V lednu umřel můj dědeček, můj Ah Yeh. S Daisy jsme musely opustit dívčí internátní školu Deepdean (kde jsme ve čtvrtém ročníku) a chvátat ke mně domů do Hongkongu, abychom za něj truchlily. Když jsme se vrátily zpátky do Anglie, po všech těch příšerných dobrodružstvích, kterým jsme se musely postavit v Hongkongu, byl začátek května a my promeškaly ne jen třetí čtvrtletí, ale taky začátek toho čtvrtého.

Čekala jsem, že nás hned pošlou zpátky do školy, ale bylo rozhodnuto, že si po tom velikém rozrušení v Hongkongu potřebujeme odpočinout. Zpátky do Deepdeanu jsme měly nastoupit až na druhou polovinu posledního čtvrtletí, tedy od prvního června.

Myslela jsem, že pojedeme do Fallingfordu, Daisyina domu – ale tam nikdo nebyl, jako obyčejně v těchto

dnech. Místo toho nás poslali do Londýna, abychom bydlely s Daisyiným strýčkem Felixem a jeho novou ženou. Naznačili nám, abychom nové paní Mountfitchetové říkaly „teta Lucy“, což jsme si většinu času pamatovaly.

Strýček Felix je pořád stejný. Je to fascinující a poněkud zneklidňující člověk, vysoký a jedinečný jako Daisy, a taky šíleně chytrý. Nosí monokl, který má ve zvyku si zarážet do místa nad svým okem a přes který na mě pokukuje, a má nesmírně důležitou a tajnou práci, o které nemáme nic vědět.

Tahle práce znamenala, že během prvního týdne našeho pobytu na dlouhou dobu mizel a nečekaně se zase vracel, aby nás všechny dostal ven z bytu do lesku Londýna. Bral nás na odpolední čaj do Brown's, na kouzelnické představení, do divadla a na večeri, příšerně pozdě, v osm nebo v devět, do restaurací, kde se smích odrážel od zlatých stěn a dámy troufale ukazovaly svá ramena ve večerních róbách. Pocucávaly jsme ovocnou šťávu ze sklenic na šampaňské a připadaly si docela světáčky.

Zatímco byl strýček Felix pryč, zůstávaly jsme s tetou Lucy. „Budu vaší vychovatelkou,“ oznámila nám se staženými ústy. „Přece jen mám praxi a v práci je... momentálně klid.“ Zaměstnání tety Lucy je stejně důležité jako to strýčka Felixe, a stejně tak tajné.

Očekávala jsem upjaté a pořádné vzdělávání, něco jako ovesnou kaši pro mysl. Ale nemělo mě překvapit, že hodiny, které nám dávala, se ukázaly být přesně tak neobvyklé, jako byla samotná teta Lucy. Vůbec ne jako škrobené deepdeanské hodiny latiny, společenského chování a jmen králů.

Hned co jsme přijely, našla teta Lucy můj zápisník plný šifer, které jsem si procvičovala (a snažila se donutit Daisy, aby si je procvičovala taky), a den nato zakrývalo můj stůl víc knih o šifrování, než jsem si myslela, že jich vůbec existuje.

„Koukněte se na tyhle,“ řekla teta Lucy, „a pak se dejte do téhle cvičebnice. Rozluštěte, co zvládnete, a odpoledne mi pak svou práci přineste.“

„Nuda!“ stěžovala si Daisy a odsunula je stranou na můj stůl, ale já si myslela, že jsou naprosto úžasné. Ztratila jsem se v nich na celé hodiny, daleko déle, než bych se odvážila být viděna při studiu čehokoli v Deepdeanu, a skončila jsem, teprve až můj mozek hučel čísly, symboly a jazyky.

Mezitím Daisy obdržela sérii poněkud odlišných lekcí. Teta Lucy ji vzala do vedlejší místnosti, která byla plná polic s oblečením, klobouky, parukami a šuplíků s líčidly. Po necelých dvou hodinách se odtamtud vyšourala stará vrásčitá dáma s jemnými bílými kudrnami

a tlustými brýlemi, nahrbená v šále, a v patách jí byla teta Lucy. Stařenka se postavila vedle mého stolu a skřehotavým, roztřeseným hlasem pronesla: „Hazel Wongová! Mám pro tebe vzkaz!“

„Vím, že jsi to ty, Daisy,“ odpověděla jsem jí. „Vidím, že máš stejné boty.“

„Kdybys mě potkala na ulici, nepoznala bys to!“ řekla stařenka Daisyiným hlasem. „S těmi botami máš ale pravdu. Opruz.“

Teta Lucy se na mě usmála. „Máš dobré oko, Hazel. Jsi přirozený talent. Potřebuješ víc praxe, Daisy.“

Daisy si netrpělivě povzdechla, ale viděla jsem, že z neobvyklých lekcí tety Lucy byla nadšená – hlavně proto, že byly tajné. Mezi námi třemi byla nevyřčená dohoda, že strýček Felix o nich nemusí nic vědět. Je velmi zajímavý strýc, ale pořád je to strýc a naše detektivní dobrodružství zrovna neschvaluje. Teta Lucy chápala, že být detektivy pro nás nebyla jenom hra. Bylo to jednoduše to, kým jsme byly.

Nicméně to strýček Felix měl poslední slovo, zatímco jsme u něj bydlely – a strýček Felix nadále požadoval, abychom se držely co nejdál od jakýchkoli vražd a záhad.

A potom na Daisyinu oslavu narozenin přijeli George a Alexandr, když měli volný víkend ze školy. Daisy ten

případ, který jsme vyřešili v Britském muzeu, zapsala, takže ho tady už nemusím zmiňovat – až na fakt, že to bylo opravdu vzrušující a strýček Felix se začal ještě víc strachovat, že se vystavujeme nebezpečí.

Což vedlo k důvodu, proč přišel s divadlem Rue.

3

Poprvé jsme o tom slyšely u snídaně v pondělí ráno, jedenáctého května. Služebná Bridget právě přinesla toasty a stoh záhadných telegramů, úhledně dešifrovaných v jejím rukopise. Zdálo se, že v domácnosti strýčka Felixe a tety Lucy vedou všichni zajímavé a tajnůstkářské životy, a Bridget je zajímavá a tajnůstkářská služebná, která obstarává daleko víc než jen vaření a úklid.

Strýček Felix vzhlédl od zkušeného vykostování uzeneho sledě a promluvil k tetě Lucy.

„Jsem rád, že tento týden budeš opět s děvčaty,“ prohlásil. „Potřebují stabilní vliv. Jen samotné slovo ‚teta‘ zní rozumně. Určitě jsi od té doby, co se z tebe jedna stala, daleko usedlejší, drahoušku.“ Mrkl na ni nad svým sleděm.

„To je nesmysl!“ řekla Daisy pobouřeně. „Nepotřebujeme nic stabilního!“

Strýček Felix se vyhnul jejímu pohledu a teta Lucy odložila telegram, který jí byl předán.

„Felixi, drahoušku, to je roztomilý kompliment, ale obávám se, že nebudu moct vyhovět,“ pronesla. „V práci se objevilo něco urgentního.“

„Cože?“ zeptal se strýček Felix prudce. „Nesmysl – ukaž mi to!“

Teta Lucy mu beze slova podala telegram a on si ho přečetl.

„Panebože!“ řekl. „To je vážně nevhod. Máš pravdu. Tento týden budeš pryč.“

„Ach, co se stalo?“ zeptala se Daisy. „Je to strašné?“

„Do toho ti nic není, neteri,“ řekl strýček Felix. „Lucy, co si teď probůh počneme? Mohla by je pohlídat Bridget?“

„Já nejsem chůva, pane M.,“ pronesla Bridget ode dveří. „A víte přece, že jste mě požádal, abych sledovala ty podezřelé –“

„Ano, ehm, pravda, to požádal,“ odpověděl strýček Felix a zamračením ji utišil.

„Bez dozoru budeme úplně v pořádku!“ zvolala Daisy. „Konečně můžeme pořádně prozkoumat Londýn. To je tak vzrušující!“

„To rozhodně neprozkoumáte!“ opáčil strýček Felix.

Teta Lucy pozvedla ruku. „Počkat,“ řekla, „něco mě napadlo. Nechte mě vyřídit pár telefonátů.“

Cosí pošeptala strýčku Felixovi a potom odešla do chodby. Po dvaceti minutách se vrátila a vypadala klidně.

„Felixi, drahoušku, chtěl bys, aby nad těmi dívkami byl dohled v uzavřeném prostoru, je to tak?“ zeptala se.

Strýček Felix přikývl.

„A Daisy, ty bys chtěla zažít něco vzrušujícího, že?“

„Samozřejmě!“

„A Hazel, ty miluješ příběhy, ano?“

„Ano?“ odpověděla jsem opatrně.

„Takže,“ začala teta Lucy, „myslím, že jsem našla dokonalé řešení pro všechny. V práci máme jednu dívku, jejíž teta je Frances Cromptonová, majitelka divadla Rue. Frances uvádí novou inscenaci *Romea a Julie*, ale s tou chřípkou, která tohle jaro řádí kolem, přichází o herce. Všechny ty obvyklé herce malých rolí vyfoukla ostatní divadla – můžou si dovolit líp platit a chudinka Frances má teď trochu finanční potíže. Vzhledem k těmto podmínkám mě napadlo, že jí nebude vadit mít pod dozorem dvě dočasné členky ansámblu – za menší poplatek, samozřejmě. A ona souhlasila.“

„Lucy!“ zvolal strýček Felix. „Nuže, přinejmenším tam na ně bude někdo dohlížet.“

Daisyiny oči se rozšiřovaly, zatímco přejížděla pohledem z tety Lucy na strýčka Felixe a zase zpátky. „Cože – nás?“ zeptala se. „Opravdu?“

„Opravdu, Daisy,“ potvrdila teta Lucy. „Slyšela jsi o Frances Cromptonové?“

„Samozřejmě že slyšela!“ zajíkla se Daisy. „Je přece slavná! Divadlo Rue možná prochází těžkým obdobím, ale pořád je to to nejdůležitější shakespearovské divadlo v celé zemi!“

„Výborně. Takže jak by se vám líbilo být součástí této nové inscenace?“

„Jít na jeviště!“ zvolala Daisy nadšeně, veškeré její zmatení a podezření bylo rázem pryč. „Propána, jak úžasné! No není to úžasné, Hazel?“

„Ach,“ řekla jsem a potlačila knedlík v krku. „Ach, já...“

Nenapadá mě nic horšího, bylo to, co jsem chtěla říct, ale kousla jsem se do jazyka. Daisy zářila nadšením tak moc, že jsem se pokusila přehlédnout tu hučící černou propast, která se otevřela v mém břiše.

„Věděla jsem, že budeš mít radost, Daisy,“ řekla teta Lucy s úsměvem. „Malá role v *Romeovi a Julii!*“

„Teto Lucy, já nebudu mít malou roli,“ opáčila Daisy opovržlivě. „Já budu hvězda.“

„Daisy, drahoušku, ty bys nic jiného být ani nemohla,“ odpověděl strýček Felix. „Řekl bych, že je to elegantní řešení pro tebe. Ale co Hazel?“

„Já budu v pořádku,“ odpověděla jsem a ztěžka polkla.

„S tím souhlasím, Hazel,“ řekla teta Lucy. „Možná se nepovažuješ za kdovíjakou herečku, ale já to vím lépe. S Daisy jsi strávila příliš mnoho času na to, abys nebyla schopná předstírat.“

„Taková drzost!“ zvolala Daisy. „Se strýčkem Felixem jste svoji sotva pět měsíců, a ty už se mu podobáš až moc.“

Strýček Felix se uchechtl, usmál se na mě a teta Lucy se taky usmála. A v tu chvíli jsem uvažovala, jestli nešlo o další neobvyklou lekci tety Lucy.

Pořád si nejsem jistá. Ale ať už to lekce měla být, nebo ne, je to důvod, proč jsme se s Daisy přidaly k divadlu Rue.

4

Když jsme den nato s Daisy a Bridget stály po obědě před divadlem Rue, bylo mi špatně od žaludku, jako bych pořád byla na lodi, která nás přivezla zpátky z Hongkongu. Celé dopoledne jsem prožívala hotové utrpení, zatímco Daisy se blaženě vznášela po bytě. Sotva jsem snesla jen to pomyšlení, že budu muset hrát – a před lidmi!

Ale musela jsem uznat, že divadlo samotné bylo úžasně působivým místem. Rue stojí po straně kruhového objezdu poblíž náměstí Leicester square a je to vysoká, červeno-bílá cihlová budova, posetá naleštěnými okny. Vypadá spíš jako hrad, dokonce má čtyři útlé věžičky, které ční v popředí jako cimbuří. Obklopují ho i zvuky boje, protože kruhový objezd před ním působí neustálý hluk, všechno to kvílení brzd, troubení a křik, které utvářejí zvuky londýnského spěchu.

Londýn by neměl působit tak odlišně od Hongkongu, ale působí. Ačkoli je tady jaro, stejně jako v Hongkongu, v Londýně to znamená slunce střídající se s chladnými, větrnými dny, uhánějící šedou oblohou a bubnujícím deštěm, jen s několika malými smutnými květinami svěšenými v květináčích na okenních parapetech.

Chybí mi štědré horko Hongkongu, jeho širé jasné nebe a kvetoucí džungle. Dokonce mi chybí i jeho pavouci. A chybí mi ten pocit domova. V Hongkongu jsem mohla vydechnout, ale teď, když jsme zpátky v Anglii, si musím dávat pozor. Je to, jako by moje přítomnost v Hongkongu odstranila vrstvu mé kůže a já si ji teď znovu musela nechat dorůst.

Přesto ale v Londýně nejsem tak jiná jako v Deepdeanu – nebo spíš je tady víc lidí, kteří jsou jiní stejně jako já. V autobusech i metru jsem zahlédla několik tváří, které vypadaly stejně jako ta našeho kamaráda George, a dokonce (moje srdce pokaždé poskočí nadšením) i několik, jako je ta má.

Zatímco jsem takhle přemýšlela, Bridget nás uvedla hlavním vchodem do Rue a my se ocitly v hale, která se rozpínala vzhůru ve zlaté, černé a rudé barvě. Byla prázdná, a když se dveře za námi zavřely, a odstřihly tak hluk zvenčí, obklopilo nás úžasné ticho. Z lustrů vycházelo třpytivé světlo a tlumeně se odráželo od mramoru a sa-

motný vzduch voněl hřejivě a bohatě. Při pohledu na všechnu tu velkolepost Daisy ožila a oči jí zářily mezi těmi světly. Bylo to tak nádherné, tak kouzelné. Přistihla jsem se, že se usmívám.

„Takže, pamatujte si, co říkala vaše teta,“ pronesla Bridget pevně, přičemž její široký pihovatý obličej a tmavé oči vypadaly nevraživě. „Chovejte se slušně, jinak vás slečna Cromptonová, navzdory čemukoli, pošle zpátky domů. Je to jasné?“

Bridget je hodně praktická. Říká, že je to kvůli tomu, že vyrostla v Dublinu.

„Naprosto,“ odpověděla Daisy a protočila oči.

„*Slušně*, Daisy,“ řekla Bridget a poplácala ji po rameni. „Mně nic neunikne.“

Mrkla na nás způsobem, který byl jasným varováním, zrovna když někdo sešel schodiště za námi.

Tato osoba měla na sobě beztvaré hnědé šaty a pohybovala se těžkopádně. Při každém kroku dupala a zlaté zábradlí svírala tak pevně, že jsem si pomyslela, jestli v tom kovu nezanechá rýhy. Byla stará, dokonce starší než naše vychovatelka v Deepdeanu, vlasy měla šedé a nakrátko střižené. Měla postavu stejně pevnou jako její kroky a kulaté brýle, které jí seděly na nose, vypadaly na jejím velkém obličejí strašně mrňavě.

„Co tady děláte?“ štěkla na nás. „Máme zavřeno!“

„Dobré odpoledne!“ řekla Daisy a vystříhla pukurle. „Vy určitě budete slečna Cromptonová – viděla jsem vaši fotku. Přišly jsme, abychom hrály ve vaší hře.“

„Dobré odpoledne,“ řekla Bridget a napřímila se. „Já jsem Bridget O’Connellová. Myslím, že jste o těchto dvou dívkách mluvila po telefonu s paní M.“

„Ano, v pořádku, správně, ale proč jste tady? Tohle je vstup pro veřejnost. Theresa – to je má inspicientka – ho omylem nechala odemčený. Mí herci vcházejí zadním vchodem pro herce, bez výjimek. To si snad myslíte, že jste důležitější než oni?“

Poskočilo mi srdce. Slečna Cromptonová nepůsobila zrovna přátelsky.

Daisy zamrkala. „Spletly jsme se,“ odpověděla, vyrovnala ramena a napřímila se, jak jen to vedle Bridget šlo. „Už se to znovu nestane.“

Slečna Cromptonová přimhouřila oči. „To každopádně,“ řekla. „Právě jsem šla zamknout – tenhle vchod bude mimo provoz až do zahajovacího večera. Tak dobrá, děvčata, pojdte za mnou, prosím. Vaše teta zařídila, že v mé hře budete bez ohledu na to, jak příšerné jste, přesto jsem však zvědavá, co v sobě máte.“

Už jsem byla na činohře a seděla v zaprášeném přítmí hlediště, ale nikdy jsem nebyla na jevišti. Neuvědomila

jsem si, jak strašně velké divadlo je, to, jak se řady sedadel zvedají před vámi jako hory, jak vám světla svítí do očí a vůně líčidel se vám dostává do nosu, jak se vám roztrésoou nohy a chcete se propadnout prkny a už nikdy nebyt spatřeni. To odpoledne, kdy jsem sama stála na ohromném prázdném jevišti, se zdálo, že i můj dech se rozléhá.

„Uvedte své jméno!“ zahromovala slečna Cromptonová odněkud z hlediště.

„Ech,“ řekla jsem hloupě. „Ehm...“

„Ani neví, jak se jmenuje,“ pronesla slečna Cromptonová. „Skvělé. Začněte s přednesem, prosím.“

S Daisy jsme to probíraly, jen pro případ, že nás vyzvou ke konkurzu. Předchozí odpoledne jsem strávila tím, že jsem se učila velice rozumný proslov Juliiny chůvy. Ale když jsem otevřela pusou, zamrzla jsem. Slova se mi vykourila z hlavy a jediné, na co jsem si vzpomněla, byl kousek „Ódy na slavíka“.

„*Tys nebyl zrozen pro smrt, věčný ptáčku!*“ zadrmlila jsem.

Byla to taková školácká recitace, báseň, kterou se učí nazpaměť všechny malé krevetky.

„*Snad si tatáž píseň našla cestu bolavým srdcem Rút, když steskem po domově plakala mezi cizím obilím...*“

Pak jsem si samozřejmě uvědomila, proč jsem si tu báseň vybrala: často jsem se cítila jako Rút, přesně jako

v ten okamžik. Dopotácela jsem se do konce, zatímco jsem se rozpouštěla pod světly a hořela příšernou hanbou, protože jsem ze sebe odhalila víc, než jsem zamýšlela. Skončila jsem a bylo slyšet jen ohlušující ticho. Připadala jsem si, jako by každá prázdná židle hleděla na mě.

„Jedinečné,“ ozval se hlas slečny Cromptonové z hlediště. Věděla jsem, že to nemyslela v dobrém. „Prosím, pryč z jeviště. Další!“

Sešla jsem schůdky po pravé straně jeviště tak rychle, jako by mě varovaly, ať kvapem odejdu. Svezla jsem se na měkké sedadlo vedle Bridget, která si zběsile čmárala poznámky do malé knížky, zrovna když na pódium přitancovala Daisy.

V bezpečí hlediště jsem znovu pocítila tu strhující oslnivost divadla. Zlatý portál nad jevištěm zářil jako příslib a sametová temnota postranních křídel byla obtěžkána tou nejnapínavější záhadou. Uprostřed toho všeho Daisy jako by svítila. Stála se semknutýma rukama a nohama postavenýma tak, jako by se měla pustit do baletu, a zářila.

„Dobré odpoledne!“ zatrylkovala. „Jsem *ctihodná* Daisy Wellsová. Mohu začít?“

„Můžete,“ odpověděla slečna Cromptonová – a zdálo se mi to, nebo se v jejím hlase ozvalo zahihňání?

Daisy se vrhla na kolena a natáhla se vpřed. Její tvář se změnila v zuboženou masku.

„*Co je to?*“ zvolala. „*Pohár v rukou mé lásky? Jed ho, jak vidím, doprovodil na věčnost... a já tě políbím na rty!*“

Naklonila se a rty udělala nepatrný pohyb, jako když ji o Vánocích nutí políbit její prateť Eustacii. Snažila jsem se nechichotat. Daisy a romantika nejdou dohromady.

„*Ach, šťastná dýko!*“ zvolala Daisy, vyskočila vzhůru a zatřásla pěstí ve vzduchu. „*Toto je tvé místo, tady zrezi-
vej a nechej mě umřít!*“

Zabořila si ruku do břicha a se sípotem se zlomila v pase. Pomalu se zhroutila na zem, za doprovodu tichého skuhrání sebou dvakrát šklubla a potom zůstala nehybně ležet.

Vyčkávala jsem. Bridget otočila stránku ve svém sešitku a povzdechla si pro sebe. Konečně se Daisy přetočila a otevřela oči.

„Jsem vážně v pořádku,“ řekla slečně Cromptonové.

„To jsem si domyslela,“ odpověděla ředitelka divadla. „Nuže. To bylo úžasné nevkusné. Očividně nemáte žádnou formální průpravu ani příliš činorodou představitost, ale chválím vaše zapálení.“

„Děkuji,“ řekla Daisy a uklonila se. „Koho budu hrát?“

Slečna Cromptonová si povzdechla. „Jelikož se k Rue přidáváte z nutnosti a na žádost vaší tety, z té situace vytěžím co nejvíce. Budete hrát dvě malé role: Parisova sluhu a také Rosalinu. To druhé je němá a obvykle neviditelná role, přirozeně, ale v této inscenaci bude viděnou. A obě role mají potenciál pro drama.“

„Hmmm,“ protáhla Daisy. „Přijímám. A co Hazel? Koneckonců bez ní bych nemohla hrát.“

„Slečno Wongová, jste si *jistá*, že chcete roli?“ zeptala se slečna Cromptonová. Aniž by přestala se svým škrábáním, Bridget na mě pohlédla s našpulenými rty. Chtěla jsem se zabořit hlouběji do sedadla, ale potom jsem na jevišti viděla Daisy. Ruce měla založené na prsou a snažila se působit panovačně, jenže uspěla jen v tom, že na mě koukala spíš prosebně.

Daisy kvůli mně cestovala přes půlku světa, pomyslela jsem si. Vzkročit na jeviště pro mě bylo jako obrovská cesta. Ale rozhodla jsem se, že bych to udělat mohla a že to zvládnou, kvůli ní.

Takže jsem polkla tu hrůzu, která mi narůstala v krku, a řekla jsem: „Ano. Prosím.“

5

„No vážně!“ řekla Daisy později. „Není to vzrušující? Slečna Cromptonová Rue proslavila. Její inscenace *Hamleta* s Archibaldem Dukem se hrála skoro tři měsíce a Hilda Doveová tvrdí, že jí vděčí za kariéru!“

„Co to je za lidi?“ zeptala jsem se. „Hilda Doveová je její skutečné jméno? Jak tohle všechno *víš*, Daisy?“

„Samozřejmě že Hilda Doveová se *nenarodila* jako Hilda Doveová. Většina herců si zvolí lepší jména, když se dostanou na jeviště – kdo by se šel podívat na hlavní představitelku Berthu Jonesovou? A vím to kvůli Bertie-mu,“ vysvětlila Daisy a ležérně mávla rukou. „Je tím posedlý a já mu kradu divadelní časopisy. Přece jenom nikdy nevíš, které vědomosti se ti budou hodit – a tohle to dokazuje.“

„Ale s šifrováním se neobtěžuješ!“ zaprotestovala jsem.

„O tyhle informace se staráš ty,“ opáčila Daisy. „Kdybych taky trávila čas tím, že se budu učit šifry, jednoduše bych plýtvala místem ve svém mozku. Každopádně, Hazel, proto vím všechno o slečně Cromptonové a Rue. Je naprosto geniální – koupila ho před dvaceti lety, když upadalo, a udělala z něj *to* místo, kam jít na Shakespeara. Spolupracovala s Inigem Leontesem a Lindou Torrenceovou – a teď bude spolupracovat s Daisy Wellsovou! A samozřejmě taky s Hazel Wongovou. Ale vážně, myslím, že pro tebe mohla najít lepší roli, než je ten hloupý sluha Kastról.“

„To je v pohodě!“ odpověděla jsem. „Víš, že nejsem žádná herečka, Daisy. Vůbec mi to nevádí.“

Jenže, ačkoli jsem to Daisy nemohla říct, *vadilo* mi to. Kastról, moje role, byl jedním ze služebnictva Kapuletů, v sídle Kapuletů během scén ze slavnosti, kde se Romeo a Julie poprvé potkají. Byla to malinká role – ale ne tak malinká, jak jsem doufala. Protože jsem zjistila, že *má text*.

„*Nemůžem být tam i tady...*“ řekla Daisy s úšklebkem, jako by mi četla myšlenka. „Tohle bys snad mohla zvládnout i ty. Ach, je to vážně legrace. Jen počkej, až to povím Georgeovi –“

„*Jestli o tomhle povíš Georgeovi nebo Alexandrovi, už s tebou nikdy nepromluví,*“ vysypala jsem bez dechu.

Z pomýšlení, že by Alexandr zjistil, že mě přinutili předstírat, že jsem mladík jménem Kastról, jsem se třásla a dělalo se mi nevolno. Jedna z Daisyiných rolí byla sice taky chlapecká, ale já věděla, že jako Parisův poslíček v kamaších a kazajce bude vypadat prostě úžasně, vůbec ne jako kluk.

Říkala jsem si, už podesáté, že Daisy tohle potřebovala. V Hongkongu, ačkoli se to snažila popřít, se její svět převrátil vzhůru nohama. V Hongkongu jsem byla já ta důležitá. Byla jsem *známá* a já vím, že ji stálo veškeré úsilí to unést. Daisy z před dvěma lety by to nezvládla. Takže jsem jí to dlužila, abych dokázala, že jsem taky opravdová kamarádka – i když to znamenalo, že jsem několik příštích týdnů musela strávit předstíráním, že jsem Kastról, zatímco Daisy bude nádherná Rosalina, zářící na jevišti jako klenot. Napadlo mě, že Rosalina by určitě byla ctihodná, pokud by byla Angličanka. Z rolí, které jsme dostaly, jasně vyplývalo, která z nás je předsedkyní detektivního klubu a která tajemnicí.

„Tak *dobře!*“ řekla Daisy a zvedla ruce v rádoby zděšení. „Nikommu to nepovím! Na čest detektivního klubu. Ale vážně, ne že bych to měla zrovna lepší. Musím se naučit spoustu textu na roli poslíčka a jako Rosalinu mě bude očumovat nějaký odporný stařec.“

„Romeo ale není starý, ne?“ zeptala jsem se.

„Mohl by být,“ odpověděla Daisy potemněle. „Se zbytkem souboru se seznámíme zítra.“

Když jsme se další den vrátily do Rue, Bridget nás doprovodila vchodem pro herce, jak nás nasměrovali den předem. Byly to malé černé dveře v červené cihlové stěně zezadu divadla, téměř ukryté, pokud jste je nehledali. Bylo to jako vejít do Tajemné zahrady, jen o něco víc zneklidňující.

Daisy rozrazila dveře a my se ocitly v malé teplé místnosti obložené dřevěnými panely, kde seděl stařík v kamrlíku, stejně jako vrátný na koleji Madla loňskou zimu. Měl rozevláté bílé vlasy a neupravený vous, který vypadal, jako by ho už několik dní nezastříhl.

„Zdravím,“ řekl a zaměřil na nás své modré korálkovité oči. „A vy račte být kdo?“

„Jsme členky souboru,“ odpověděla Daisy a napřímila se. „Já jsem *Rosalina* a taky Parisův poslíček. A vy račte být kdo, prosím?“

„Já jsem Jim Cotter,“ řekl stařík a přimhouřil na Daisy oči. „Jsem vrátný. Jsem pořád tady, ve dne i v noci, a jestli se chcete dostat do Rue, musíte projít přese mě a zapsat se do mé knihy. Žiju tady, spím tady a mám oči všude. Sem se, prosím, zapište.“

Daisy napsala plynulým písmem své jméno.

„Daisy Wellsová a Hazel Wongová,“ řekl Jim a pohledem těkal mezi námi. „Dobrá. Můžete dovnitř...“ Pohlédl na psací podložku před sebou. „Šatna číslo sedm. Dejte se po schodech vlevo a potom nahoru po schodišti u výtahu. Ten nepoužívejte, dávejte pozor – nefunguje už celý měsíc a momentálně nejsou peníze na opravu. Napravo uvidíte řadu šaten. Najít tu vaši by nemělo být těžké. Tak můžete jít a žádné šaškování.“

„Děkujeme,“ zašeptala jsem.

Najednou jsem byla rozpačitá. Jim byl tak profesionální a já si uvědomila, že být součástí Rue znamenalo být dospělá, poněkud zastrahujícím způsobem. Daisy bylo v dubnu patnáct, ale moje narozeniny budou až v létě, a v tu chvíli se ten rozdíl zdál obrovský.

Daisy prošla kolem Jima, jako by přicházela na tu nejúžasnější party, a já cupitala za ní.

Vyběhly jsme po schodech a potom zabočily vlevo k točitému kamennému schodišti. Táhlo se jak nad, tak pod námi, obtočené kolem úzkého výtahu. Šly jsme nahoru a vyšly do úzké nízké chodby, osvětlené plynovými lampami, s mnoha otevřenými dveřmi po naší pravé straně. Srdce mi malinko poskočilo radostí, protože mi to připomnělo úzké chodbičky v Deepdeanu, tmavé a plné různých kusů starého nábytku.

Ukázalo se, že šatna číslo sedm je skoro až na konci. Byla hodně malá a uvnitř osvětlená plynovou lampou, která prskala a měla podivnou vůni, výraznou, připomínající barvu. Byla tam dvě zrcadla obklopená plápolajícími plynovými lampami a stojan na kostýmy. Ale před jedním zrcadlem byl rozházený make-up a na věšáku viselo několik tmavých šatů. Vypadalo to, jako by tu místnost už někdo používal a jen si na chvilku odskočil.

Znovu mě přepadl pocit, že sem nezapadám, silnější než předtím, couvla jsem a narazila do Bridget, která zabručela a znovu mě postrčila vpřed.

„Myslím, že ta místnost už někomu patří, Daisy,“ pošeptala jsem nervózně. „Někde se musela stát chyba. Co je to za pach?“

„Ach, to je ta věc, co se používá k odstranění líčidel,“ odpověděl Daisy znalecky. „Je to strašně intenzivní, že? A nebuď hloupá – nebudeme se dělit. Muselo to tady zůstat po posledním představení. Myslím, že to bylo *Něco za něco*. Ne, budeme mít svou vlastní šatnu, tím jsme si jistá.“

A teď ti, Hazel, musím říct něco důležitého. Dívala jsem se na ten zápisový arch a myslím, že jsem zahlédla, kdo hraje Julii. *Rose Treeová!* To není její pravé jméno, samozřejmě, trochu hloupý pseudonym – ale je slavná! Vyšla z RADA teprve loni, ale celý Londýn po ní už šílí.